

Op reis

Op reis

H.o.p.e.

Schrijver: H.o.p.e.
Coverontwerp: R. de Boer & E. de Rooter
ISBN: 9789402143454
© H.o.p.e.

Voorwoord

“Sinds kort ben ik lid van de cliëntenraad en mij is gevraagd om met enige regelmaat een stukje te schrijven over wat we doen.” H.O.P.E. was een zeer gewaardeerd en betekenisvol lid – en later voorzitter - van de Cliëntenraad van Fier; ze heeft deze op een goed en professioneel niveau gebracht.

H.O.P.E. schrijft niet alleen over de cliëntenraad maar ook over haar persoonlijke reis als jonge vrouw die worstelt met de gevolgen van langdurig seksueel misbruik, verwaarlozing en mishandeling. Ze heeft het – zoals lector Peer van der Helm zegt – niet getroffen in haar leven. *“Ik heb een vader die me van mijn 5e tot mijn 29e seksueel misbruikt heeft en een moeder die mij emotioneel de grond in trapte en fysiek mishandelde.”* Inmiddels weten we dat seksueel misbruik, mishandeling en verwaarlozing diepe sporen nalaten. Zeker als het al begint in je kindertijd. Vele studies laten de desastreuze gevolgen zien. Francien Lamers – emeritus hoogleraar op het terrein van kindermishandeling – noemt de stress die samenhangt met deze ervaringen een sloopkogel: een sloopkogel voor de (neurologische) ontwikkeling van kinderen.

H.O.P.E. schrijft op een open, ontwapende en humoristische wijze over die gevolgen. Niet in ‘moeilijke’ diagnostische termen. Ze gebruikt veel beeldspraak in haar columns. Ze schrijft bijvoorbeeld over ‘haar bus vol met monstertjes’ en hoe die monstertjes steeds maar weer het stuur proberen over te nemen. Soms lukt dat ... In het verlengde hier van vertelt H.O.P.E. ook over – hoe we dat tegenwoordig zo mooi noemen – haar *customer journey* in (of door) de zorg.

Als we daar één ding van kunnen leren is het wel dat niet alleen H.O.P.E. worstelt met de gevolgen van ‘vroegkinderlijke traumatisering’ of chronische (hechtings)trauma’s. Wij, de jeugdzorg, de jeugd-ggz en de volwassenen-ggz worstelen met haar mee. Want als er iets duidelijk is dan is het wel dat we nog niet goed genoeg zijn in het behandelen van vroegkinderlijke c.q. (hechtings)trauma’s.

Ondanks jarenlange behandeling schrijft H.O.P.E. in één van haar blogs: “I don't know what to do, can the damage be undone”.

Daarmee is deze bundel met blogs ook een pamflet tegen kindermishandeling, tegen seksueel misbruik, een oproep om er eerder bij te zijn en niet pas hulp te bieden als we de eerste tekenen van schade zien bij kinderen. Nu bieden we pas specialistische hulp bij (ernstige) problemen. We zetten onze specialisten nog onvoldoende in om schade en problemen te voorkomen. Maar het voorkomen van kindermishandeling is de beste ‘behandeling’ die we kunnen bieden.

H.O.P.E. is ziek. Ziek door mishandeling, misbruik en verwaarlozing. Maar ze is niet alleen ziek. Een paar kernwoorden die deze jonge vrouw óók beschrijven zijn: doorzetter, slim, creatief en perfectionistisch. De voorzitter van de Raad van Toezicht van Fier – Roos van Erp – schreef over H.O.P.E.: “Ze is een zeer getalenteerd schrijfster. Zij zet dit talent in door blogs te schrijven over de verschrikkelijke pijn van seksueel misbruik, behandeling, traumaverwerking, haar herstel, de toekomst én over de zorg in Nederland. Daarmee vraagt zij op aangrijpende en indringende wijze aandacht voor slachtoffers van geweld in afhankelijkheidsrelaties. Dat doet zij ook door het geven van interviews en lezingen.” H.O.P.E. schreef onlangs samen met Peer van der Helm ‘De zomer van de lange mouwen. Over het doorbreken van het taboe rondom zelfbeschadiging’ en ‘internaliserend gedrag over self-silencing’ (Leefklimaat, 2019).

H.O.P.E. benadrukt in haar columns het belang dat – ook kinderen, jongeren en volwassenen met ernstige en complexe problemen - vorm kunnen geven aan hun ambities, talenten en dromen, zodat ze kunnen groeien en bloeien. H.O.P.E. laat zien dat dit kan!

Anke van Dijke

Linda Terpstra

Raad van Bestuur Fier

Het landelijk expertise- en behandelcentrum op het terrein van geweld in afhankelijkheidsrelaties

Let's start

Als je het woord start intikt op het alleswetende Google dan krijg je als antwoord: een begin van iets, een vertrekpunt. Sinds kort ben ik lid van de cliëntenraad en mij is gevraagd om met enige regelmaat een stukje te schrijven over wat we doen. Niet alleen dat, want ik neem jullie mee op cliëntenraadreis:) De bedoeling is dat jullie mij als “groentje” kunnen volgen binnen de cliëntenraad en alles wat hierbij komt kijken.

Let's start met mijn eerste vergadering!

Mijn vertrekpunt was dat ik vaak (altijd) te laat vertrek. Helaas houdt het openbaar vervoer hier geen rekening mee. Mijn ochtendhumeur werd er helemaal niet beter op toen de bus niet via de Holstermeerweg reed en ik nog een stuk moest lopen. Gelukkig was ik nog op tijd.

Gespannen? Check. Onzeker? Check. Vinden ze mij wel oké? Kan ik wel direct mee vergaderen? Is het niet raar om met ideeën en meningen te komen? Pff.. het zweet brak me uit. Oké, het was buiten ook 28 graden, maar ik vond het erg spannend. Kan ik dit wel? Vaak ben ik enthousiast en begin ik vol goede moed ergens aan. Nog vaker gooi ik het bijltje erbij neer. Dit keer moet en zal het anders. Ik kan nog omkeren? Nee, ophouden nu met die alles-moet-perfect-gedachten! Hup aanbellen!

De vergadering begon met een voorstelrondje. De sfeer was goed en ik voelde me al vrij snel op m'n gemak. Ja, ook om met ideeën te komen. Er werd gesproken over de volgende nieuwsbrief en de werkbezoeken. Daarna schoof er een mevrouw van de gemeente aan (ik ben haar naam vergeten: ik geef die 28 graden de schuld) om te vertellen over de zorg die in 2015 wordt overgeheveld naar de gemeenten. En Sandra de Vries (medewerker van Fier) kwam even langs en vertelde ons wat over geldzaken. Het was een hele leuke en leerzame ochtend! En toen de taakverdeling: ja, er moeten natuurlijk ook dingen gedaan worden. Ik wilde me tenslotte nuttig maken en stapte met een to-do lijstje en een voldaan gevoel de deur uit.

Bovenaan m'n lijstje stond een afspraak maken voor een rondleiding om met de cliëntenraad het nieuwe CKM te bewonderen. Dat heb ik